

GOUDEN BRUILOFT

26 APRIL 1974 - 26 APRIL 2024

JULIEN AERTS

MARIE-JOSÉE
VAN DEN BROECK

RIJPAD 10

Marie-Josée

Op 31 oktober 1953 zag Marie-Josée het levenslicht te Herselt.

Haar ouders waren hardwerkende mensen. Moeder beredderde het huishouden en vader jongleerde met kasseien (kasseilegger). Ze kregen vijf kinderen. Marie-Josée kreeg nog vier zussen als gezelschap.

Om de vele mondjes te vullen hadden zij nog een koe en wat kleinere dieren. In een groot huishouden was er constant werk en ook de dieren hadden veel verzorging nodig.

Marie-Josée vertelde dat ze niet alleen moest helpen op het veld met het rapen van aardappelen, maar ze werd ook altijd gevraagd als de dieren moesten werpen. Zij was tevens de specialist om de melkfunctie in orde te brengen. Met een beetje massage kon zij dat in gang krijgen en dan konden de kleintjes zuigen.

Niettegenstaande haar woonplaats Herselt was, bezocht zij de kleuter- en de lagere school in Ramsel, omdat die dichterbij lag.

Na de lagere school werd het onderwijs verder gezet in de technische school Maria Goretti in Herselt. Hier leerde ze verschillende huishoudelijke taken en ook naaien.

Is het omdat wij bij ons thuis alleen vrouwelijke speelgenoten hadden of was het onze aard: we waren steeds heel braaf. Als er toch iets gebeurde dan was dat zeker niet intentioneel. Zo reed mijn zus eens voor mij uit met de fiets en maakte een tuimeling. Ik kon niet stoppen en reed er pardoes over. Dat was de enige minder gezellige gebeurtenis uit mijn jeugdig leven. Je moet niet vragen hoe braaf ze allen waren.

In 1971, achttien jaar oud, werd ik dienstmeisje bij een arts in Geel, de radio-loog Dr. Theunissen. Daar heb ik vier jaar gewerkt met de week. Ze hadden drie kinderen: Michel, Pascale en Isabelle.

Pascale was een groot zorgkindje. Zekere dag kwam ze thuis met razende hoofdpijn. Bleek dat zij een tumor had en werd geopereerd. Maar het kwam nooit meer helemaal goed.

‘De mensen zeggen soms die is voor het ongeluk geboren. Soms lijkt dit wel waar’, aldus Marie-Josée.

Zo waren we ooit aan zee en een loslopende hond beet in haar voet. Pascale is niet oud geworden. Toen ik later nog eens op bezoek ging zag ze er niet goed uit. Ze is slechts eenentwintig geworden.

In 1974 werkte ik bij Olvis. Nu is daar Food Bar op het Rond. Er werden zeeringen gemaakt. Daar ben ik een jaar geweest.

Van 1975 ben ik bij Havep in Meerhout begonnen. Dit was een bedrijf in textielwaren. Dit sloot alleszins beter aan bij mijn opleiding.

Van 1988 tot 1991 heb ik gewerkt bij B.V.B.A. Gebets op de Postelarenweg. Hier moest ik vooral stikken. Ik was een modinette geworden. Een naam die men vroeger gebruikte voor een stikster.

Op het einde van mijn loopbaan heb ik nog in een P.W.A.-stelsel gewerkt. Dit omvatte vooral allerlei huishoudelijk werk. In mijn vrije tijd wilde ik mij ook nuttig maken. Vandaar dat ik bij de ‘Witte Meren’ regelmatig paraat was als rolstoelbegeleider.

Dit vond ik zelf nog onvoldoende en daarom wilde ik mensen helpen als bloeddonor. Ik heb bijna honderd keer bloed gegeven tot ik een bericht kreeg dat ik geen bloed meer mocht geven. Volgens die brief had ik een stent. Maar ik heb nooit een stent gehad. De huisdokter dacht dat het was omdat ik toen bloedverdunners had gekregen. Dit dwarsboomde mijn plannen om de honderd donaties te bereiken.

Als hobby ging Marie-Josée graag zwemmen. Maar ze breidde ook wat af in haar leven en allerlei naaiwerk vond ze ook wel prettig. Maar het regelmatige rolstoeluitstapje met bewoners van de ‘Witte Meren’ zou ze niet willen missen. En als er bij Juliens duivenbond helpende handen nodig zijn, dan is Marie-Josée van de partij.

Julien

Ik werd op 12 september 1949 in Eindhoven geboren. Mijn vader Felix werkte in de bouw en mijn moeder Rosa deed het huishouden.

Zoals het destijds dikwijls ging, hadden we ook enkele dieren in huis. Zo was er altijd wel wat werk.

Ik had vier broers en de jongste was een meisje. Na de Eindhoutse periode zijn we naar Bel verhuisd.

In zijn jeugd was ik aan de mollige kant. Ze noemden me 'den dikke'. Dat kwam me goed uit. Ik zei het tegen mijn moeder: 'Als ik te dik ben, dan gaat dat lopen mij niet goed af en kun je mij wel dragen.'

School was niet steeds mijn dada. Wij gingen tussen de middag naar huis en na de middag gebeurde het weleens dat voetballen mij meer aantrok dan de schoolse wetenschap. Zo kwam ik eens aan school toen de school uit was. Meester Vanhoof zei toen: 'Ga nu ook maar naar huis!' Ook vogels zoeken was veel prettiger dan schoolse banken verslijten.

Zo hadden destijds meerdere vrienden en ikzelf een eierentak.

Een tak rijshout werd mooi versierd met allerlei vogeleitjes. We haalden slechts één eitje uit elk gevonden nest (ten minste als we het nog niet hadden). In de eitjes maakten we boven en onderaan een gaatje om vervolgens voorzichtig te blazen tot ze leeg waren. Die uitgeblazen eitjes werden voorzichtig op een takje geschoven als versiering.

We waren al wel zo bewust van de rijkdom van de natuur en van de bescherming die ze nodig had, dat we ons beperkten tot één ei.

'Ook probeerden we een jonge ekster of kauw vast te krijgen en ze tam te maken. 'Ik heb er ooit een gehad die me overal volgde en me van school afhaalde', aldus Julien.

Toen ik veertien werd voelde ik me volleerd en ging werken. Eerst als metserdiender en nadien met de ervaring die ik op deed als volleerde metselaar. Ik werkte bij verschillende aannemers, o.a. bij aannemer Peys van Meerhout.

Dikwijls werkten we voor kloosters. In de Postels abdij waren we thuis en bouwden er onder andere de koestal. In Heusden, waar in 1974 brand was uitgebroken in het internaat van het H. Hartcollege van de paters, met veel slachtoffers als gevolg, hebben we ook meerdere keren werken uitgevoerd. Op het moment van die ramp waren we daar niet bezig.

Ook bij aannemer Schoonjans en Luyckx heb ik gewerkt. Het benzinstation in Ginderbroek hebben we toen gebouwd. Ook meerdere huizen in Mol werden door onze ploeg gezet, bijvoorbeeld het appartementsblok van Dr. Maes in de Edmond VanHoofstraat

Ook in de Vossemeren in Lommel heeft onze ploeg gewerkt. Toen ik dat aan mijn kleinkinderen vertelde zeiden ze mij: 'Kun je ons geen vrijkaarten voor dit speelparadijs bezorgen, want je hebt het daar toch mooi gemaakt.'

In mijn gloriejaren ging ik ook helpen bij boeren. Ploegen deed ik heel graag, want achter een paard lopen sprak mij aan.

Een facet uit mijn loopbaan heb ik nog niet belicht. In 1968-69 moest ik het land gaan dienen. Ik werd opgeleid als chauffeur voor een Pattontank. Dat vehikel reed 35 km per uur en was een heel log geval.

De Leopardtanks die toen ingang vonden reden het dubbele.

Ik ben ook een gepassioneerde duivenmelker. De aanblik van de living deed dit al vermoeden. Antieke mooie constateurs (tijdopnemingstoestellen van voeger) stonden er als decoratie. Heel mooi!

Julien vertelt dat vooral de fondvluchten (lange afstand) hem aanspreken. Hij toonde mij fier de duif die in 2020 de eerste prijs behaalde nationaal. Een vlucht vanuit Montelimar in Frankrijk.

Juliens kampioen

BE19-6045372
"Snelle Rik"

1. National Montélimar YL 2832p
24/07/2020 | 751km | 1094,4139 m/min

Aerts Julien en Tom
aerts.tom@telenet.be
MOL (BE)

photo www.yellowpigeons.be +32(0)499303477

Zijn duiven doorkruisten Spanje en Frankrijk en waren echte globetrotters. Met stadsnamen die ons aan vakantie doen denken: Montelimar, Narbonne, Perpignan, Barcelona. Ik waande me op weg naar Spanje. Niet te geloven hoe die duiven hun hok blijven terug vinden. Ze moesten ons, moderne mensen, zonder kaarten of G.P.S. systemen eens de weg opsturen!

Marie-Josée en Julien

Ze leerden elkaar kennen in de Bosduif in Bel.

'Een tante van Julien was kuisvrouw bij de dokter waar ik als dienstmeisje was geweest. Zij had me verteld over Julien en dat hij naar de Bosduif kwam. Maar alleen naar de Bosduif gaan was er voor mij nog niet bij, daarom gingen mijn vader, mijn moeder en een zus mee.

Toen ik Julien zag, was het voor mij liefde op het eerste gezicht. De vlinders dansten in mijn buik.

In 1974 zijn we getrouwd. Eerst woonden we in Ezaart en nadien op de Rijpad, wat onze thuis is geworden.

We kregen een zoon en dat is onze Tom.

Onze Tom ging naar het college en nadien naar de technische school. Hij werkt bij Philips in Turnhout.

Tom trouwde met Inge Leys en zij werkt in een crèche als kinderverzorgster. Ze schonken ons twee schattige kleinkinderen: Nuna en Brando.

Inge en Tom achteraan.
Vooraan Brando en Nuna.
De hond poseerde fier mee!

Wel en wee

Het leven is ook niet altijd zonneshijn. In 2002 viel Julien met de fiets en brak een been en zijn enkels. In 2016 kwam er ook slecht nieuws. Julien was erg vermagerd en bij allerlei onderzoeken werd een gezwel vastgesteld. Het was even schrikken. Kanker! Gelukkig is de kanker overwonnen en gaat het weer goed met hem.

Wij hopen dat ze nog lang mogen genieten van elkaar en op naar de diamanten jubilee!

Proficiat namens de wijk Ginderbroek en mezelf.

In goud gevat

Alchimisten zochten: 'De steen der wijzen.'
Ze bleken echter te vergrijzen,
vonden niets en om zich te bewijzen,
zochten ze in duistere boeken,
een formule voor goud.
Ze waren versleten en stokoud
en goud bleek niet te vinden
al lieten velen zich verblinden.
De steen der wijzen' wordt gevonden
niet met hardnekkigheid
maar door alle dagen,
zonder zich te beklagen
voor elkaar daar te zijn. '

Ze krijgen goud er bovenop.
Alle dagen hebben ze voor elkaar
een draad geweven
en blijkt na een lang en gelukkig leven
in een krans veranderd, goud doorweven.
Al die kleine dingen
met elkaar verweven!
En zoals de eens aangeschoven ringen
vormen zij een symbool van trouw.
En in 't goud zeggen zij: 'Ik hou van jou!'

Jos Gabriëls

